

Στις 29 Νοέμβρη ορίστηκε το δικαστήριο μας σχετικά με την διπλή ληστεία στο Βελβενδό Κοζάνης. Η δίκη θα διεξαχθεί τελικά στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού και όχι -όπως αρχικά μας είχε ανακοινωθεί- στο Εφετείο στην οδό Λουκάρεως. **Το δικαστήριο, αυτό το ιερό μπουρδέλο της δικαιοσύνης, ανέκαθεν αποτελούσε τον χώρο όπου η κυρίαρχη τάξη -η εξουσία- ώφειλε να αποδείξει την κυριαρχία της απέναντι στους "παράνομους" αυτού του κράτους.**

Γι' αυτό και ήταν μόνιμος βραχνάς το ζήτημα της αλληλεγγύης που προέκυπτε με τις υποθέσεις αναρχικών όπου οι μπάτσοι κάθε κατηγορίας, ΜΑΤ, ασφαλίτες, αντιτρομοκρατικάριοι, πασχίζουν να γεμίσουν τις αίθουσες μήπως κι έτσι εμποδίσουν την έκφρασή της. Μπροστά στην αποτυχία όμως, των πρακτικών αυτών και με εμφανή την ανησυχία τους για το πόσο "ασφαλείς" θα είναι οι μεταγωγές τους (από τις φυλακές στα δικαστήρια) μεγάλου αριθμού αναρχικών, βρήκαν τη λύση και στα δύο προβλήματα με τις ειδικές αίθουσες δικαστηρίων (δύο προς το παρόν) που βρίσκονται μέσα στις γυναικείες φυλακές. Είναι εμφανές ότι η αλλαγή της αίθουσας δικαστηρίου από το Εφετείο στις φυλακές ήταν αποτέλεσμα συμφητισμού των δύο παραπάνω λόγων. Απίτη μία η ελάχιστη δυνατόν έκθεση σε επίπεδο μεταγωγής και απ' την άλλη το φακέλωμα όλων των αλληλέγγυων που θα επιλέξουν να μπουκ στην αίθουσα.

Για εμάς η αίθουσα δεν κάνει την διαφορά, **το δικαστήριο είναι εχθρικό έδαφος είτε βρίσκεται μέσα στις φυλακές, είτε στους κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας.** Και ακόμα κι αν η τακτική του φακελώματος εμποδίζει την φυσική παρουσία συντρόφων μέσα στην αίθουσα, **κανείς και τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει την δύναμη που παίρνουμε από τις φωνές και τα συνθήματα όταν διαπερνάνε τους τοίχους της φυλακής, τις λαμαρίνες της κλούβας.** Μία συγκέντρωση έξω απ' τα δικαστήρια μπορεί να σπάσει την απομόνωση που επιδιώκουν.

Εξάλλου για εμάς η επαναστατική αλληλεγγύη δεν περιορίζεται σε εκδηλώσεις συμπαράστασης που σχετίζονται με ένα δικαστήριο. Άλλωστε το δικαστήριο δεν είναι παρά ο χώρος που ο εχθρός επικυρώνει την νίκη του, είναι ο μηχανισμός αφομοίωσης της κατασταλτικής βίας στην δημοκρατική ιδεολογία. Ειδικά στην περίπτωση μας δεν νοείται κάποια υποτιθέμενη "άσκηση πίεσης" στους δικαστές για ελαφρύτερες ποινές. Οι αποφάσεις είναι προειλημμένες. Και σίγουρα δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει, εφόσον **έχουμε εχθρική σχέση με τους δικαστές όχι γιατί στοχοποιούν εμάς, αλλά γιατί η δουλειά τους είναι να συνθλίβουν ανθρώπους κάτω από την μπότα της κρατικής εξουσίας.**

Η αλληλεγγύη είναι μία διαρκής σχέση. Οι μορφές εκδήλωσης της ποικίλουν και συναντούν το νόημά της σαν στιγμές επίθεσης στο σύστημα εξουσίας και προφανώς μία συγκέντρωση στο δικαστήριο μπορεί να είναι άλλη μία τέτοια στιγμή για όποιον το αισθάνεται, αλλά δεν είναι ούτε προπόθεση ούτε μοναδική στιγμή της αλληλεγγύης. Και το κυριότερο, **η αλληλεγγύη με φυλακισμένους επαναστάτες δεν είναι μία στατιστική που αναμοχλεύεται απ' την επικαιρότητα, είναι ανάγκη, είναι συναίσθημα, είναι η συνειδητοποίηση της κοινότητας του αγώνα**, με οποιοδήποτε μέσο επιλέξει κάθε σύντροφος να εκφράσει την αλληλεγγύη του, είτε με την παρουσία του έξω απ' το δικαστήριο, είτε επιλέγοντας να επιτεθεί σε αναπαραστάσεις της κυριαρχίας με αφορμή τη δική μας δίκη.

Κλείνοντας, θέλουμε να κάνουμε ξεκάθαρο σε όλους ότι **οι ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ που μας ενώνουν, τα κοινά μας οράματα για ελευθερία, τα ονειρά που σκαρώνουμε παρέα δεν πρόκειται να υπονομευτούν από κανενός τύπου διαχωρισμό** όσον αφορά την στάση απέναντι στο δικαστήριο ή ακόμα των διαφορετικών κατηγοριών που βαραίνουν εμάς. Το ότι κάποιος από εμάς θα έχουν δικηγόρους σε αυτή τη δίκη για παράδειγμα ενώ κάποιος άλλος όχι, το ότι κάποιος έχει αναλάβει την ευθύνη της ληστείας ενώ κάποιος άλλος όχι δεν αποτελούν λόγο διάσπασης της κοινότητας αγώνα που μας κρατάει όρθιους πίσω απ' τα τείχη.

Στο δικαστήριο αυτό η ουσία βρίσκεται στο ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του δικάζουν αναρχικούς πολέμιους του συστήματος, αντιπάλους τους. Λιγότερη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο θα φροντίσουν να μας κρατήσουν αιχμάλωτους το περισσότερο δυνατό (βλέπε κατηγορίες). Κύριο μέλημα τους είναι η καταδίκη μας ως **ΕΧΘΡΟΥΣ** του συστήματος. Απ' την πλευρά μας δεν αναγνωρίζουμε κανένα δίπολο αθωότητας-ενοχής (ούτε σε αυτήν ούτε σε καμία δίκη αναρχικών αγωνιστών). Είμαστε ένοχοι για τον κόσμο τους, ένοχοι για την "αθωότητά" τους. **Η σκέψη και η καρδιά μας πλάι σε κάθε προσπάθεια που επιχειρεί να πολεμήσει την εξουσία.**

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Φοίβος Χαρίσης
Αργύρης Ντάλιος
Γιάννης Μιχαηλίδης
Δημήτρης Μπουρζούκος
Δημήτρης Πολίτης
Νίκος Ρωμανός

